

Beszámoló

A 2011-2012-es Communitas Alkotói Ösztöndíj idejére egy verseskötet megírását tűztem ki célomul. A verseskötet tartalmilag és mennyiségileg készen áll, az elkövetkezendő néhány hónapban az utolsó módosításokat – simításokat szándékszem rajta végrehajtani. Reményeim szerint 2012 őszén fog napvilágot látni, ez azonban elsősorban a könyvkiadótól és annak határozataitól illetve anyagi helyzetétől függ. A könyv eredeti munkacímétől némileg eltértem az írás közben. Igyekeztem ugyan eredeti elképzelésemhez alkalmazkodni, viszont két olyan érdekes lírai szál látszott körvonalazódni, amelyek folytatásának mindenképpen értelmét láttam.

Az eredeti munkacímként szereplő *Asszonybőr kabát* humoros, helyenként gúnyos lírai vonalának helyét egy sokkal líraibb, érzelmesebb költészet vette át, így a verseskönyv első része *Az elhagyott férfiak tele* címet fogja viselni.

A könyv második címe a *Hazafias versek* címet viselni majd. Erről a ciklusról tettem említést az alkotói munkatervemben, azonban akkor még nem gondoltam volna, hogy ilyen alaposan sikerül körbejárnom ezt a tematikát. Ennek a versciklusnak a célja, hogy egy új – huszonegyedik századi – rávilágítást nyújtson azokra a tematikákra, eseményekre, történelmi személyiségekre, melyeket a magyar irodalomnak hazafias költészete az évszázadok során feldolgozott.

A verseskönyv két része némileg eltér egymástól, tehát könnyen elképzelhető, hogy akár – természetesen további néhány hónap munkával – két különálló verseskötetként jelennek majd meg. Személy szerint ezt a megoldást szeretném, mert úgy érzem, hogy a két rész külön-külön is megállja önálló kötetként a helyét – természetesen további néhány hónap munkával, de ez is természetesen kiadói döntéstől függ.

Szerteném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem a Communitas Alpítványnak, hogy nagy segítségemre volt az alkotáshoz szükséges feltételek megteremtésében.

Az elhagyott férfiak tele

Sátrat vert odakint a tél
a kocsmában üldögél
a két kesergő legény
Az elhagyott férfiak telén
S talán már semmitől se fél

Nem tudja már, hogy merre lesz
A nyom a hóban elveszett
Nem tudja már, hogy merre megy
A két kesergő legény
Az elhagyott férfiak telén

Éppenhow csordogál a vér
ereikben, bár mit sem ér
és meggörnyedve üldögél
a két kesergő legény
az elhagyott férfiak telén

ki elvesztette mindenét
miről azt hitte, mit sem ért
miről azt hitte, már övé
a két kesergő legény
az elhagyott férfiak telén

végül mégsem vár gyermeket
a lány, s a hóban hempereg
ki tudja merre hempereg
mert elvesztettem őt, el én
Az elhagyott férfiak telén

Ki senkit sem keres

március 15-re

milyen magyar lennék hogyha nem
ha nem innám meg most ezt a felest
s a többit, hogy aztán menni sem:
ki mindent ért és senkit sem keres
kit a dolgok maguktól megtalálnak
s hiába bűnöz, úgyis felperes
s a sok feles előtte sorbaáll majd
és csakazértis senkit sem keres
ki elmerül egy szerda délelőttben
hogy letérdelve többen megkeressék
a verdiktum ne hidd hogy elkerül majd:
igen magyar, tudom hogy ezt szeretnéd

*

E szédelésben meghanyatlani
Emlékezésnek enyhén rendhagyó
mód, és ki túlél, az válaszja ki
és szabja meg: mostantól ez a jó,
helyes formája annak a furcsa jelnek
mit ünneppé lett kába másnapon
majd kézenfogva gyermekek viselnek
(s ha másnapos költönket ünnepeljük
százötven évvel a részegség után
a sorban állva nehogy helytelenkedj)

*

Talpra magyar, már eleget ittál
Ha nyugton ülsz, hát rádodom kabátod
Hát mit gondolsz, nem volt abból elég
Hogy fojton csak vigyáznom kell reátok?

Csak nézz magadra, kalapod a földön
és izgalmadban magadra csinálsz –
egy forradalmat, s nekem kell feltörölnöm
mögötted, míg az erkélyről kihánysz.
Megáldanálak, de ez talán kevés:
fajtám téged már hiába vigyáz.